

Holocaust (Shoah) ontkenning

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 5 december 2013) (Laatste bewerking: 9 februari 2023)

Holocaust is een oneigenlijke benaming voor de vernietiging van het Europese jodendom door de nazi's. In joodse kringen gebruikt men liever het woord sjoa, shoa, sjoah of shoah (Hebr. = catastrofe). Holocaust stamt van oorsprong van het Griekse woord: *holokauston* = *geheel verbrande offergave, brandoffer*.

Toen de Amerikaanse opperbevelhebber van de geallieerde strijdkrachten, generaal [Dwight Eisenhower](#), de slachtoffers van de dodenkampen zag, gaf hij opdracht om zoveel mogelijk foto's te maken. Ook gaf hij het bevel om de Duitsers uit de omliggende dorpen in de kampen te brengen, waar hun werd opgedragen de doden te begraven. Eisenhower verklaarde hierbij: „*leg alles nu vast -maak films - zorg dat er getuigen zijn -want ergens in de geschiedenis zal er iemand opstaan en zeggen dat dit nooit is gebeurd.*” Ook de Russen waren verbijsterd wat zij in Auschwitz-Birkenau aantroffen. Het schokte zelfs de soldaten die toch heel wat gewend waren door de veldtocht aan het Oostfront. In het kamp strompelden nog zo'n [7560 uitgemergelde](#), uitgeputte gevangenen rond te midden van stapels lijken die te ziek waren bevonden voor transport naar de kampen in Duitsland. De weken voor de verovering hadden de Duitsers namelijk nog ca 60.000 gevangenen uit Auschwitz naar kampen in Duitsland overgebracht. Bekent als de “dodenmarsen”. Op het einde van de oorlog begonnen de nazi's de kampen op te doeken in een poging hun wandaden te verdoezelen. Klik [hier](#) voor *The Auschwitz Protocol* een uitvoerig verslag over de gruwelijke gebeurtenissen in het kamp. Zie ook: [Holocaust in beeld van Piet van der Wolf](#).

Dwight Eisenhower

Eisenhower heeft helaas gelijk gekregen want steeds vaker duiken er dwazen op die beweren dat de Shoah een verzinsel is. Ondanks de gigantische hoeveelheid bewijsmateriaal d.m.v. talloze documenten, getuigenverklaringen, archieven, herinneringen van overlevenden, boeken, foto's, films en gebouwen laten zien welke verschikkingen er hebben plaatsgevonden, begint het ontkennen of het minimaliseren ervan mode te worden. Sinds 2016 is het ontkennen van de Holocaust, antisemitisme en het gebruik van antisemitische symbolen met maar liefst 30% toegenomen, aldus een in [januari 2018 verschenen rapport](#) van het World Jewish Congress.

Ontkenning van de Shoah begint een internationale ziekte te worden. Holocaustontkenning betekent niet noodzakelijk dat de Holocaust ooit heeft plaatsgevonden. Het is veeleer het verspreiden van leugens of halve waarheden en deze gebruiken als middel om het Joodse volk en de staat Israël schade toe te brengen. Deze leugens omvatten het tonen van minachting voor de Holocaust, het minimaliseren van het aantal slachtoffers, of het verspreiden van valse claims over de omstandigheden van hun dood, met name ontkenning van het bestaan van gaskamers.

De ontkenners liegen vaak bewust, en doen dit vanwege hun diep gewortelde vijandigheid tegenover de staat Israël en het Joodse volk. De houding is dikwijls gebaseerd op typische antisemitische vooroordelen – het idee dat de Joden profiteren van de herinnering aan wat er tijdens de oorlogsjaren in Hitlers kampen is gebeurd. Dit is echter een bijzonder belachelijke gedachte, gezien de kolossale slachtpartijen die het Joodse volk door de eeuwen heeft meegemaakt waarbij miljoenen het leven hebben verloren. Ooggetuigenverslagen en historisch bewijsmateriaal worden naar het rijk der fabelen verwezen. Het is een vorm van ontkenning die bedoeld is om het Joodse volk uit te roeien. Onderdeel hiervan vormt eveneens de toename van het antisemitisme. Het gaat om een moorddadige razernij die overal in de wereld zichtbaar begint te worden. Schokkend is dat Europa, de moeder van genocidaal antisemitisme, hierin voorop loopt en tevens de [staat Israël het moet ontgelden](#).

De roep 'Nooit weer' is in sommige kringen al lang verleden tijd. Er bestaat zelfs een heel netwerk van Shoah-ontkenners die d.m.v. boeken, tijdschriften en vooral via internet proberen hun stompzinnige argumenten te bewijzen. Veel complottheorieën over de Holocaust vinden tegenwoordig nog steeds hun weg in de Arabische wereld. De eerste en meest verraderlijke is het idee dat de naties van Europa Adolf Hitler hebben gevraagd om de Joden te vernietigen vanwege hun verraad en kwade invloed op de lokale samenleving, gemanifesteerd in zulke goddeloosheid als prostitutie, gokken en woeker. Vooral onder Islamfascistische en antizionistische figuren wordt deze gitzwarte bladzijde in de menselijke geschiedenis misbruikt om hun Jodenhaat en haat tegen de staat Israël te propageren. Ze beschuldigen de Joden er onder meer van de Shoah te misbruiken om de wereld geld af te persen.

Ontkenning van de Shoah ([negationisme](#)) is niets anders dan een vorm van antisemitisme en een instrument om Israël onwettig te verklaren. Men beschuldigt Israël ervan zichzelf als slachtoffer voor te stellen en van de Shoah een soort heldenverering te hebben gemaakt terwijl het slechts zou gaan om leugens en vage vermoedens. De Arabische schrijver [Hassan al-Agha](#) vertelde dat het wetenschappelijke bewijs is geleverd dat er niet meer dan 400.000 Joden zijn omgebracht in plaats van 6 miljoen. In een boek "Zionisme, bestrijd het voordat het jou vermoordt" staat dat het Joodse volk allang is uitgestorven en de Shoah een leugen is. Volgens de auteur van het boek is de huidige bevolking van Israël een internationaal allegaartje van bezetters, kruisvaarders en piraten dat de agenda van de imperialistische landen, met name de Verenigde Staten, uitvoert.

Shoah-ontkenners vergiftigen het denken van het onkundige voetvolk die op hun beurt als nuttige idioten meehelpen leugens tot waarheid om te turnen. De meest ernstige vorm van ontkenning is de Joden ervan te beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor de Holocaust. Adolf Eichmann probeerde dit te doen toen hij een vluchteling was in Argentinië, en veel Arabieren hebben sindsdien zijn verwrongen verhaal overgenomen. De nazi's waren natuurlijk de eersten die de Holocaust ontkenden toen ze weigerden de verantwoordelijkheid voor hun misdaden te aanvaarden.

'De Joodse slachtoffers kwamen om tengevolge van normale oorlogsomstandigheden (o.a. geallieerde bombardementen). Men noemt de volkenmoord een 'mythe' of een [Hoax](#) van zionistische oorsprong. [Er zijn geen bewijzen](#) dat Hitler of andere topnazi's opdracht hebben gegeven voor de uitroeiing van de Joden, geen gerichte documenten, geen Plan, Draaiboek of Budget, geen forensische sporen van gaskamers en vergassing. Geen demografische statistieken die kunnen aantonen dat er na de oorlog zes miljoen Joden minder op de wereld waren dan ervoor. Geen as- of botresten, geen andere forensische aanwijzingen, geen harde documentaire bewijzen. Zelfs geen spoor van lijken.' [Zelfs geen spoor van lijken?](#) Dwazen zijn niet geïnteresseerd in waarheden. Nog even en dan noemen ze Hitler een Duitse voetbalcoach en de kampen pretparken

'Ooggetuigen en overlevenden noemt men niet geloofwaardig. Als er werkelijk miljoenen mensen zijn vergast dan zouden er toch getuigen moeten zijn. De geallieerden hebben alles sterk overdreven om de eigen gruweldaden te verdonkeremanen, de gevangenen hebben zich bij de bevrijding aan gruwelen tegen de Duitse burgerbevolking bezondigd, de slachtoffers van de kampen hebben hun verdiende lot gekregen, hadden ze maar geen weerstand moeten bieden, ze stierven een natuurlijke dood en er zijn er geen zes miljoen want daarvoor lopen er nu nog te veel Joden rond.' En zo kan men een boek vullen met dit soort nergens op gebaseerde idioterieën.

Ook het op een geraffineerde manier verdraaien van feiten over de Shoah, is bijzonder populair aan het worden. Zo noemt de genocideonderzoeker Israel Charny de University of Sussex in Groot-Brittannië een "centrum van "Shoah verdraaiing". Een [wetenschapper daar](#) publiceerde een artikel, waarin hij beweerde dat Hitler zich niet nadrukkelijk tegen Joden zou hebben gericht, maar: "Dat was deel van een groter programma, dat diegenen uit de weg wilde ruimen die de expanderende Duitse 'Lebensraum' in de weg stonden". De verdraaiing op universiteiten is ook nog zichtbaar op een andere primitieve manier: "Zionisten zouden de gaskamers ingestuurd moeten worden", werd op een stoep van de campus van de [University of California](#) in Berkeley geschilderd.

In de meeste westerse landen is het strafbaar om te beweren dat de door nazi-Duitsland uitgevoerde genocide op de Joden niet heeft plaatsgevonden. Maar in de Arabische wereld is deze leugen dagelijkse kost, en dus ook regelmatig op de televisie te zien. Toen de wereld op de internationale Shoah-gedenkdag van 2018, die vreselijke periode in de geschiedenis van de mensheid herdacht, noemde de Egyptische tv-presentator Ahmad Suleiman, de Shoah 'de grootste leugen uit de geschiedenis.' Suleiman beweerde dat de Shoah een onzinverhaal is, dat door de Joden zelf is bedacht en waarmee ze de wereld onder druk zetten. Het internationale Jodendom

zou deze leugen volgens hem verspreiden, en de media voor hun doel hebben misbruikt. Iedereen die hun verhaal loochent, wordt als antisemiet bestempeld. De bewering dat Adolf Hitler zes miljoen Joden heeft vermoord, is volgens de presentator absolute onzin. Hij beweert dat het verhaal van de Shoah een list is om zelf anderen massaal te kunnen vermoorden, beroven en uit te buiten. Suleiman beriep zich op andere Shoah ontkenners die beweren dat de Verenigde Staten en Groot-Brittannië een pact met de Joden zouden hebben gesloten waarin de vermeende massamoord op de Joden werd gebruikt om de wereld te overtuigen dat de Joden recht hebben op Palestina.

Het is niet alleen het onkundige voetvolk, maar zelfs zogenaamde wetenschappers die de grootst mogelijke onzin uitkramen. Er bestaat zelfs een Shoah-ontkennende intelligentsia die zichzelf tot 'Vrije Historische onderzoekers' hebben getransformeerd. Ze argumenteren subtieler of, naargelang het standpunt dat men inneemt, demagogischer. De platvloersheid springt minder in het oog, er wordt geciviliseerd gescholden, antisemitisme en vreemdelingenhaat worden niet openlijk geuit. Tot de meest invloedrijke ontkenners behoren de [Britse negationist David Irving](#), Mark Weber, [Bisshop Richard Williamson](#), [Fred Leuchter](#) en de Franse schrijver [Roger Garaudy](#) (1913-2012). Garaudy's werk 'De basismythen van de Israëliische politiek' leverde hem negen maanden voorwaardelijke gevangenisstraf en een boete op wegens ontkenning van misdaden tegen de menselijkheid, raciale laster en ophitsen tot rassenhaat. In zijn in 1995 uitgegeven werk had Garaudy het bestaan van gaskamers ontkend. Garaudy werd een bestseller auteur in de Arabische wereld. In 1986 ontving hij de Koning Feisalprijs voor verdiensten voor de islam. De Zweedse wetenschapper Ditlieb Felderer schildert de Nazi-kampen zelfs af als vakantieoord en beweert bijvoorbeeld dat hij in Birkenau sporen heeft gevonden van een Olympisch zwembad en van de vele gezellige feestjes die gevangenen hielden, onder andere in een danszaal in de buurt van de douches waar zich 'volgens getuigen' de gaskamers bevonden. Deze Felderer wordt door andere malloten geciteerd als een baanbrekend onderzoeker.

De Britse fantast David Irving

De Shoah is één van de best gedocumenteerde gebeurtenissen uit de geschiedenis.

Toch verschijnen er steeds meer berichten dat er bijvoorbeeld in het vernietigingskamp Sobibor niets te vinden is wat lijkt op gaskamers. Israëliische archeologen hebben echter bij [opgravingen in dit kamp](#), niet alleen bewijzen voor gaskamers ontdekt, maar ook talloze persoonlijke eigendommen gevonden, zoals sieraden en vooral trouwringen.

Identiteitsplaatjes van vier Joodse kinderen uit Nederland in Sobibor opgegraven

Tijdens archeologische opgravingen zijn in dit kamp de identiteitsplaatjes van vier in dit kamp vermoorde [Joodse kinderen](#)

[uit Nederland gevonden](#). Het gaat om Lea Judith De La Penha, Deddie Zak, Annie Kapper en David Juda Van der Velde. De metalen identiteitsplaatjes die om de nek van de kinderen werden gedragen, zijn voorzien van hun naam, geboortedatum en hun geboorteplaats. De buitengewone archeologische opgraving, die werd uitgevoerd voorafgaand aan de bouw van het nieuwe bezoekerscentrum in het kamp, wordt uitgevoerd door een archeologisch team bestaande uit Wojciech Mazurek uit Polen, Yoram Haimi van de *Israel Antiquities Authority* (IAA) en Ivar Schute uit Nederland, met de hulp van plaatselijke bewoners.

Links: identiteitsplaatje van Deddie Zak. Rechts: David Jacob (Deddie) Zak met een familielid. Foto van het [Joods Monument, Amsterdam](#)

Volgens Haimi, zijn identiteitsplaatjes met kindernamen "voor zover bekend" alleen in Sobibor gevonden. "Omdat de

identiteitsplaatjes erg van elkaar verschillen, is het duidelijk dat dit waarschijnlijk geen georganiseerde inspanning was. De identiteitsplaatjes van de kinderen werden door hun ouders gemaakt, die waarschijnlijk

wanhopig waren om ervoor te zorgen dat familieleden de kinderen in de chaos van de Tweede Wereldoorlog konden vinden”, zei Haimi.

“Dankzij de identiteitsplaatjes van Lea, Annie, David en Deddie konden we gezichten en verhalen koppelen aan de namen, die tot nu toe alleen anonieme vermeldingen in nazi-lijsten waren. Archeologische opgravingen bieden ons de gelegenheid om de verhalen van de slachtoffers te vertellen en hun nagedachtenis te eren.” Om de details van de kinderen te achterhalen, namen de archeologen contact op met het Herinneringscentrum Kamp Westerbork, dat in de Holocaust werd gebruikt als doorgangskamp voor Joden die vanuit Nederland naar Oost-Europa werden gedeporteerd en nu een bezoekerscentrum en gedenkplaats is.

“Ik ben al tien jaar aan het opgraven in Sobibor, maar dit is de moeilijkste dag die ik ooit heb gehad” zegt Haimi. Terwijl we met de naamkaartjes in het veld naast de crematoria stonden, namen we contact op met Kamp Westerbork en gaven ze de namen. *“Ze reageerden onmiddellijk. Telefonisch ontvingen we foto’s van lachende jonge kinderen. Het moeilijkste was om te vernemen dat sommige van de kinderen van wie we de kaartjes in onze handen hadden, Sobibor bereikten op een kindertransport – 1300 kleine kinderen van 4–8 jaar die hierheen werden gestuurd om alleen te sterven, zonder hun ouders. Ik keek naar de foto’s en vroeg me af: hoe kon iemand zo wreed zijn geweest?”*

In dit kamp zijn 170.165 Joden vermoord uit acht landen in Europa, waaronder Nederland. Een van de slechts achttien overlevenden van dit kamp is de Nederlander Jules Schelvis. Schelvis is op 3 april 2016 overleden op een leeftijd van 95 jaar. Schelvis was onder meer schrijver van het standaardwerk over het vernietigingskamp dat de nazi’s eind 1943 door gevangenen lieten slopen. Niets mocht er meer aan Sobibor herinnerd worden. Daarom werden ook de vernietigers van het kamp na de klus vermoord. Schelvis verteld hoe mensen met gummiknuppels uit de veewagens werden geslagen. Hoe op het perron de mannen van hun vrouwen werden gescheiden zonder de kans te krijgen afscheid te nemen. Rachel Schelvis werd 20 jaar oud en direct na aankomst vermoord.

Zoals gezegd bestaat er een ware [stortvloed aan bewijzen](#), aan getuigenissen van slachtoffers (kampdagboeken) en overlevenden. Het hoeft geen nader betoog dat er overvloedig bewijsmateriaal bestaat dat Hitler op een bepaald moment beslist heeft dat alle Europese Joden moesten worden uitgeroeid. Reeds op 16 september 1919, zes jaar voor de publicatie van "Mein Kampf", schreef Hitler [in een brief van vier pagina’s](#) over zijn haat tegen joden. In "Mein Kampf" sprak hij zich later duidelijk uit voor een racistische politiek die in hoofdzaak tegen de joden gericht was. Vele duizenden overlevenden hebben getuigd over de selectie bij aankomst op het kamp Perron in Birkenau, toen ze definitief werden gescheiden van samen met hen gearriveerde familieleden en dierbaren. Veel getuigenissen ook over de selecties in de kampen, waarbij zieke en zwakke gevangenen werden afgezonderd van de nog arbeidsbekwamen. In en om crematoria en gaskamers werkten Joodse gevangenen die moesten helpen bij het opruimen van alle stoffelijke resten van de vergasten. Opvallend is dat zelfs in de [Arabische wereld](#) het besef begint door te dringen dat er een afschuwelijke misdaad is gepleegd tegen het Joodse volk.

Op het internet staan duizenden luchtfoto’s die tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn gemaakt. Er staan foto’s bij uit 1944 toen de vernietigingskampen op volle toeren draaiden waaronder die van Auschwitz. In alle door de Nazi’s bezette landen hebben tijdens en na de oorlog burgers getuigd over de razzia's, executies en deportaties die voor hun neus plaatvonden. Omwonenden van uitroeiingskampen hebben getuigd over de massa's die ze zagen binnenkomen en nooit meer zagen vertrekken. Er bestaan talloze getuigenissen van Joden en andere slachtoffers die vaak hun hele familie in de crematoriagebouwen hadden zien verdwijnen, die geen belang hadden bij propaganda en die getuigden lang voordat de door ontkenners geïnsinueerde politieke of financiële motieven een rol konden spelen.

Op 20 januari 1942 werd op de [Wannsee-conferentie](#) door 15 nazi-ambtenaren de 'vernietiging' van de Europese Joden afgesproken en de uitvoering ervan vastgelegd. Uit de protocollen van die vergadering blijkt dat werkbekwame Joden als slaven zouden worden ingezet in het oosten. Diegenen die dit 'natuurlijke eliminatieproces' overleefden, waren in de ogen van de nazi's de biologisch sterkste en dus gevaarlijkste vertegenwoordigers van hun ras. Ze mochten dan ook niet vrijgelaten worden maar moesten op 'passende wijze' worden behandeld.

In oktober 1943 beriep Heinrich Himmler (leider van SS, politie en nazi-kampen) zich in verschillende toespraken tot hogere SS-officieren, partijleden en legerleiding op, de Jodenuitroeiing te volbrengen. Hij drukte zijn toehoorders op het hart die **prestatie** geheim te houden, de bevolking zou er nog geen begrip voor kunnen opbrengen. Ook [Jozef Goebbels](#) beschouwde de Jodenuitroeiing als een taak. Volgens hem zouden de nazi's de

wereld verlossen van het kwaad, omdat geen andere regering en geen ander regime de kracht zou kunnen verzamelen om dit probleem radicaal op te lossen.

Ook in het antisemitisch schandaalblad *Der Stürmer* - dat in Duitsland niet populair was, maar wel overal uitgesteld werd en te koop aangeboden - wordt op 4 november 1943, openlijk over de Jodenuitroeiing gesproken. Heel wat nazi-bonzen en vele SS-officieren hebben getuigd over getto's, kampen, Einsatzgruppen (mobiele SS-moordbrigades), gaskamers en het uitwissen van de sporen.

Ze deden dat onafhankelijk van elkaar, in verschillende vormen en om verschillende redenen. Enkelen getuigden uit vrije wil waaronder [Adolf Eichmann](#) drie jaar voor zijn arrestatie. Anderen

herhaalden hun getuigenis decennia later, toen ze niet langer bang meer waren voor vervolging. Niemand trok zijn getuigenis in. Geen enkel hooggeplaatst nazi of SS-er heeft ooit het bestaan van gaskamers of Jodenvervolging ontkend, velen hebben zelfmoord gepleegd vooraleer ze terecht konden worden. Voor hun betrokkenheid bij de genocide werden, vier decennia lang, tal van oorlogsmisdadigers veroordeeld door West-Duitse rechters die doorgaans eerder toeschietelijk zijn voor nazimisdaden. En dan zijn er nog de strafprocessen van [Neurenberg](#) tegen 22 kopstukken van het naziregime.

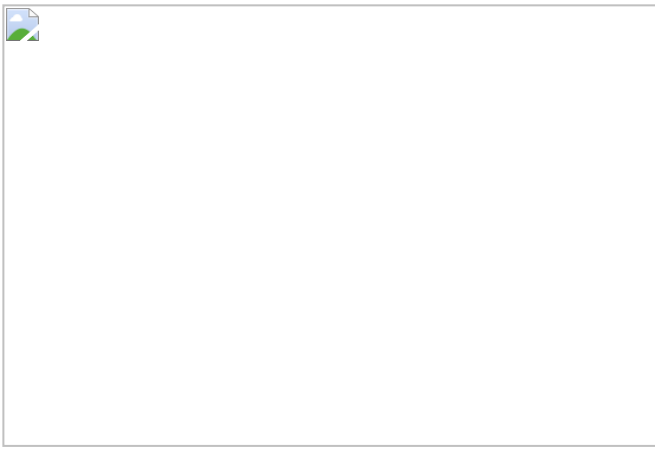
Ook zijn er belangrijke onthullingen over enorme misdaden, die tijdens de Shoah door Polen op Joden werden begaan. De twee belangrijkste onderzoekers die dit aantoonde, zijn Jan Gross en Jan Grabowski. Grabowski zegt dat zijn onderzoek aantoonde dat er tijdens de Shoah [200.000 Joden door Polen gedood](#) werden. De Poolse regering probeert deze feiten te betwisten. In een [ander rapport](#) verloren maar liefst tweederde van de lokale Joden die zich in het land verborgen voor de nazi's hun leven als gevolg van de acties van hun niet-Joodse burens. Het cijfer komt van een tweeledig werk van 1600 pagina's dat historici van het in Warschau gevestigde Centrum voor Onderzoek naar Shoah van Joden hebben verzameld. Volgens de studie gaat om het lot van meer dan een miljoen Joden die ondergronds zijn gegaan om te voorkomen dat ze gedood worden in Operatie Reinhard.

Zo werd in een regio, Miechów, meer dan 10 procent van de onderduikende Joden direct door partizanen vermoord die volgens de studie lid waren van de Poolse ondergrondse. De kwestie van de Poolse medeplichtigheid aan de Shoah is zeer controversieel in Polen. In januari 2018 keurde de rechtse regering in Polen een wet goed die het beschuldigen van Polen voor nazimisdaden strafbaar stelt. Protesten van Israël, de Verenigde Staten en Joodse groeperingen op deze wet deden de waarnemers denken dat het een golf van antisemitische haat is met een ongekeerde intensiteit sinds de val van het communisme in Polen. Gezegd moet worden is ook er Polen zijn geweest die hun leven riskeerden om Joden te redden. Het Yad Vashem Shoah - museum heeft meer dan 6000 Polen erkend voor dergelijke acties – het hoogste aantal van elk land.

In de Poolse plaats Kielce, pleegden de lokale bewoners op [4 juli 1946 een pogrom](#) tegen overlevende en terugkerende Joden in de stad. Bendes vielen Joden aan nadat valse geruchten verspreidden dat Joden een christelijk kind hadden ontvoerd dat ze van plan waren te doden voor rituele doeleinden. De reischoppers doodden minstens 42 Joden en verwonden er ongeveer 50 meer. De pogrom in Kielce was een van de factoren die leidde tot een massale migratie naar het westen van honderdduizenden Joden die de Shoah hadden overleefd. Bekend als de Brihah, bracht deze beweging Joden uit Polen en andere Oost-Europese landen naar vluchtelingenkampen in de westelijke zones van bezet Duitsland en Oostenrijk en in Italië. Angst voor gewelddadige pogroms was een motivatie die ertoe leidde dat de overgrote meerderheid van de Joden probeerde het naoorlogse Europa te verlaten. **Zie ook:** [De massaslachting van Joden in Polen](#)

Op 29 juni 1941, toen Nazi-Duitsland en haar Axis-partner, [Roemenië](#), de Sovjet-Unie binnenvielen, werden tijdens een pogrom in Iasi, in de Roemeense provincie Moldavië, minstens 8000 Joden door Roemeense functionarissen en militaire eenheden vermoord, soms bijgestaan door Duitse soldaten.

Tijdens de treinrit van Iasi naar Calarasi (of Podul Iloaei), stoptte de trein onderweg om de lijken van Joden uit de veewagens te gooien.

Naar schatting collaboreerden meer dan een miljoen Oekraïeners met de nazi's en duizenden namen actief deel aan de Shoah. In 1942 dienden alleen al bij de Duitse Waffen-SS reeds 238.000 Oekraïeners.

Shoah-ontkenning is ook in de islamitische wereld een populaire bezigheid. De voormalige Iraanse president (de slang) [Mahmoud Ahmadinejad](#) had er een hobby van gemaakt de Jodenvervolgung door de nazi's af te doen als een "mythe" die is uitgebuit door "Zionistische criminelen" om de wereld te manipuleren en het bestaan van Israël te accepteren. Abdulla Muhammed Sindi, een Amerikaanse prof. van Saoedische afkomst, vertelde op

26 december 2005, voor een Iraanse nieuwsagentschap, het eens te zijn met Ahmadinejad dat de Shoah een mythe is. „Ik ben het volledig eens met president Ahmadinejad. Er was niet zoiets als een Holocaust. De zogenaamde Holocaust is niets anders dan Joods-Zionistische propaganda. Er bestaat geen enkel bewijs dat er levende Joden zijn vergast of verbrand in nazi Duitsland of in enig ander land dat door Nazi Duitsland is bezet gehouden in de Tweede Wereld Oorlog”. Volgens Sindi zijn de Joodse Zionisten de propaganda gestart om wereldwijd sympathie te oogsten voor de creatie van de staat Israël. „Israël is een illegale staat dat de echte Holocaust heeft gecreëerd tegen de Palestijnen”, aldus Sindi. Hij noemt de Shoah een samenzwering van het Westen en noemt de regeringen in het Westen hypocriete leugenaars. Volgens hem heeft Israël het hele Westen onder haar controle.

Groot ayatollah Nasser Makarem-Shirazi, één van de belangrijkste Shi'itische heersers van het land, verklaarde dat de Shoah niets anders is dan 'bijgeloof' met de bedoeling het Westen en de VS te 'manipuleren'. Hij suggereerde dat de Joden de Shoah verzonnen hebben om zichzelf als slachtoffers te presenteren. In een zeldzaam interview riep de Cubaanse dictator [Fidel Castro](#) begin september 2010 Ahmadinejad op te stoppen met het ontkennen van de Shoah en zei tevens dat Israël het recht heeft om te bestaan. Castro zei tijdens het interview met *The Atlantic* dat hij sympathiseerde met de Joden, die in de loop van de hele geschiedenis voortdurend zijn vervolgd. 'De Joden hebben een veel harder bestaan geleid dan wij,' aldus Castro. 'Er is niets dat te vergelijken is met de Shoah.'

In augustus 2002 werd in het oliestaatje Abu Dhabi een symposium gehouden onder leiding van het "Arab League's Zayed Center" met als thema, the "[Holocaust denial](#)". De bedoeling was materiaal te promoten om Israël te beschuldigen leugens te verspreiden over de Shoah om zo geld van Europa los te krijgen. Het symposium noemde dit de ergste vorm van chantage en het vervalsen van de geschiedenis om zo een nationaal huis voor de Joden te creëren in 'Palestina'. Ali Sha'ath, vertegenwoordiger van het bewind in Ramallah, noemde de 'Palestijnen' zeer succesvol in hun strijd tegen Israël. "Wij hebben ervoor gezorgd dat hun veiligheid is ondermijnd, ([zelfmoordaanslagen op onschuldige Israëlische burgers](#)) hun economie is verzwakt en dat ze massaal het land verlaten. Een andere woordvoerder zij dat de 'Palestijnen' beter zijn geworden in het doden van Joden. "Waar wij vroeger een verhouding hadden van 11 dode 'Palestijnen' op 1 Israëliër, daar is de stand nu 3 om 1".

In een buitengewoon onbeschaamde actie toonde de televisie van het Palestijnse terreurbewind in Ramallah een door hen bewerkte foto van een concentratiekamp uit de Tweede Wereldoorlog. Als toelichting werd gemeld dat de slachtoffers op de foto honderden Arabieren zijn die door Joden in ovens zijn gedood op 9 april 1948 in het Arabische dorp Deir Yassin. Op de foto hadden ze de uniformen van de Amerikaanse soldaten van de oorspronkelijke foto verwijderd. De foto werd ooit gemaakt bij de bevrijding door de Geallieerden van het Nazi-concentratiekamp in Nordhausen. (Bron: United with Israel)

In de Egyptische media is al jaren sprake van systematische ontkenning van de Shoah. De staatskrant Al-Akbar schreef dat de nazi-crematoria in werkelijkheid werden gebruikt om de lijken van soldaten te verbranden. De krant noemde de [Shoah een mythe](#), wereldwijd bevestigd door historici. Een andere krant meldde dat de Joden zelf de Shoah hebben verzonnen. Op 29 april 2002 (Hitlers sterfdag) publiceerde de auteur Ahmed Ragab in dezelfde krant een artikel dat de joden 'al vanaf de scheppingsdag van het menselijk ras zijn vervloekt', en dat zij 'een virus' zijn. Vervolgens richt de schrijver zich tot Hitler met de woorden: „als je het maar gedaan zou hebben, broeder, als het maar echt gebeurd zou zijn, zodat de wereld een zucht van verlichting zou kunnen slaken. Zij (de Joden) proberen altijd alles te vervormen en alle goede en mooie dingen te vernietigen. Zij zijn een model voor moreel verval, ontarding en degeneratie. Ik dank Hitler nogmaals, want ter wille van de

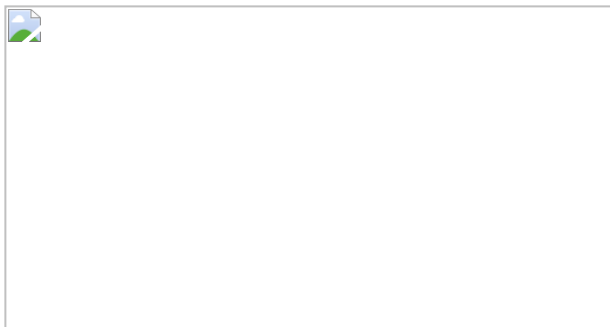
Palestijnen heeft hij zich bij voorbaat op de meest kwalijke misdadigers op aarde (de Joden) gewroken. Wij hebben maar één reden om te klagen: zijn wraak was niet volledig genoeg" Moge allah hen meer en meer vervloeken, tot aan het einde der tijden."

[Fathi Shibab-Eddim](#), een regeringsfunctionaris van de voormalige Egyptische leider Mursi en verantwoordelijk voor de Egyptische staatskranten noemde de Shoah een door Amerika uitgevonden mythe: „*De Amerikaanse inlichtingendiensten verzonnen het tijdens de Tweede Wereldoorlog om hun tegenstanders in Duitsland zwart te maken. Zo rechtvaardigden zij de oorlog en de massale vernietiging van militaire- en burgerdoelen van de Asmogendheden, in het bijzonder de verwoesting van Hiroshima en Nagasaki met de atoombom.*” De zes miljoen door Hitler vermoorde Joden zouden in werkelijkheid allemaal “verhuisd zijn” naar Amerika.

Op 22 december 2005 noemde Mohammed Mehdi Akef een geestelijk leider van de Egyptische Moslimbroederschap de Shoah eveneens een mythe. „*De westerse democratie heeft iedereen aangevallen die het standpunt niet deelt van de zonen van Zion over de mythe van de holocaust*”. Om zijn woorden kracht bij te zetten, gaf Akef het voorbeeld van de eerder genoemde Franse schrijver Roger Garaudy.

Kameroense minister zegt dat de Joden de Holocaust over zichzelf hebben afgeroepen

In het Afrikaanse Kameroen beweerde [Jean de Dieu Momo](#), de vice-minister van Justitie dat “de Joden de Holocaust over zichzelf hebben afgeroepen omdat ze alle economische macht uitoefenden. In Duitsland was er een zeer rijke gemeenschap die alle economische macht uitoefende. Zij (de Joden) waren zo arrogant dat het Duitse volk gefrustreerd was.

Op een dag kwam een zekere Hitler aan de macht en stopte ze in de gaskamers.” De regering van de Republiek Kameroen zegt de irrelevante opmerkingen van (Momo) te betreuren en zich er volledig van te distantiëren. In Kameroen leeft ook een stam die beweert [nakomelingen van Joden](#) te zijn. Hun voorouders zouden ruim 1000 jaar geleden vanuit Egypte onder leiding van ene Melek, uit de stam van Juda naar Afrika zijn geëmigreerd. Zij zouden eerst langs de Nijl naar het zuiden getrokken zijn en daarna door

Nigeria naar wat nu Kameroen is. Uiteindelijk bereikten ze Ngok Lituba waar ze tot op heden leven met rites die lijken op die van het Joodse volk.

Ook PLO-terreurleider Abu Mazen (Mahmoud Abbas), schrijft in zijn boek "[The Other Side: the secret Relationship between Nazism and Zionism](#)" dat er niets klopt van het verhaal dat er 6 miljoen Joden in Hitlers vernietigingskampen zijn omgebracht. Volgens hem waren dat er niet meer dan 890.000. Zie ook: [Palestijnse terreurleider Abbas raaskalt over de Shoah](#). Ook in de [Syrische media](#) is het ontkennen van de Shoah een regelmatig terugkerend fenomeen. De Syria Times noemde de systematische moord op zes miljoen Joden in de Tweede Wereldoorlog een mythe, door de Israëliër zelf in de wereld gebracht om de wereld af te persen en er financieel beter van te worden. Volgens deze krant hebben vele Europese intellectuelen en historici hun stilzwijgen doorbroken en de waarheid van de Holocaustmythe aan het licht gebracht. En zo zijn er talloze voorbeelden.

Ontkenning Shoah op PLO-tv

De PLO-tv zond op 27 mei 2003 een hatelijk interview uit over wat men de "waarheid over de Tweede Wereldoorlog" noemt. In de uitzending had de [PLO-schrijver Ismail Elbakawi](#), het over de "De Holocaust industrie". Volgens Elbakawi hebben de nazi's de vernietiging van de Joden niet gepland. "*Er zijn inderdaad joden gedood, maar ook mensen uit Polen, Hongarije en Rusland als een logisch resultaat van de oorlog, en niet volgens een speciaal plan. De uitdrukking "Holocaust" heeft niets met de joodse geschiedenis te maken. De joden gebruiken het woord Holocaust maar dit kan eveneens gebruikt worden om daarmee het lijden van de Palestijnen door Israël aan te geven. De Palestijnen hebben hun eigen Holocaust. Wat het zionistische leiderschap heeft gedaan is van de tragische gebeurtenis van de Tweede Wereldoorlog een Industrie te maken waarmee ze miljarden hebben binnengehaald. In het begin van de vijftiger jaren begonnen ze eerst in Duitsland met wat ze 'herstelbetalingen' noemden en plotseling in de negentiger jaren begonnen ze leugens over Zwitserland te verzinnen. De Zwitsers zouden de gouden vullingen van tanden en kiezen van joodse slachtoffers van de nazi's hebben gekocht. De "Holocaust onderneming" dwong de Zwitserse regering akkoord te gaan met*

het betalen van 1250 miljard dollar. De "Holocaust Industrie" is een financiële schande van het zionistische leiderschap." aldus Elbakawi.

Al Jazeera trekt de waarheid over de Shoah (Holocaust) in twijfel

Het blijkt tegenwoordig de normaalste zaak van de wereld om Israël met het nazibewind van Hitler te vergelijken. Vanwege een chronisch gebrek aan feitenkennis spreken sommigen zelfs van door Israël gepleegde massamoord op de Palestijnen zonder daarbij natuurlijk enig bewijs te leveren. Israël en hun leiders worden afgeschilderd als schurken die de Palestijnen onderdrukken. Israël op hetzelfde morele niveau van nazi-Duitsland plaatsen is schandelijk en gevaarlijk want het verspreiden van dit soort leugenachtige beschuldigingen kan een basis vormen voor een nieuwe Shoah. Er is geen sprake van het moedwillig en willekeurig militair optreden van het Israëlische leger tegen onschuldige Palestijnse burgers. Het aantal Shoah-ontkenners, dat gelooft in complottheorieën, en antisemitische leugens, blijkt schrikbarend toe te nemen.

Op 17 mei 2019 plaatste de anti-Israël zender [Al Jazeera](#) een video waarin de "waarheid" van de Shoah in twijfel werd getrokken. In de zeven minuten durende video werd het feit dat zes miljoen Joden tijdens de Shoah zijn vermoord, neergezet als een verhaal dat ten profijt van de zionistische beweging is. Volgens Al Jazeera is de Shoah uitgebuit om de staat Israel te realiseren en is het zionisme afgeleid van de nazi-ideologie. De aandacht die het Joodse lijden m.b.t. de Tweede Wereldoorlog krijgt, staat niet in verhouding tot de wereldwijde tragedie van WO2, zo wordt in de video gesteld. Volgens Al-Jazeera journalist Muna Hawwa komt dit doordat de Joden relatief veel macht over het kapitaal en de media hebben.

De fantast Muna Hawwa

Deze macht wordt gebruikt om het eigen lijden te benadrukken ten koste van het lijden van andere groepen, zoals homoseksuelen en zigeuners, aldus het nieuwsmedium uit Qatar. "De vervolging en het lijden – het veelbesproken verhaal over het verdriet van de Holocaust – effende de weg voor de Joodse immigratie naar Palestina", zegt Hawwa in de video. "Israel is de grootste winnaar van de Shoah en het gebruikt dezelfde rechtvaardigingen als de nazi's deden als een springplank

voor de raciale zuivering en vernietiging van de Palestijnen." De journalist stelt met haar uitspraken haar gebrek aan historische kennis ten toon. Dat er al ruim 3000 jaar sprake is van Joodse aanwezigheid in Israel wordt verzwegen want dat past niet in de filosofie van de Israël hatende Qatarse zender. Bovendien begonnen de Joodse migratiestromen uit onder meer Rusland en de Oekraïne naar het Heilige Land [al decennia voor de Tweede Wereldoorlog](#).

Het *World Jewish Congress* noemde de video op Al-Jazeera een "afschuwelijk antisemitisch stuk dat "alle regels van fatsoen overschrijdt en riekt naar een bloedsprookje." Het Israëlische ministerie van Buitenlandse Zaken reageerde in het Arabisch op Twitter op de video. Het ministerie noemt de video "verderfelijk kwaad in zijn ergste soort" waarmee Al Jazeera "jongeren in de Arabische wereld hersenspoelt en hun haat tegen Israel en de Joden voedt." Het lijkt er op dat de zender een stortvloed aan commentaar over zich heen heeft gekregen want een dag na publicatie is de video verwijderd. In een statement laat het nieuwsmedium weten dat de publicatie "niet in lijn was met de redactionele normen van het netwerk." Vergeet die normen want deze zender verlaagt zich met regelmaat in hun niet aflatende hetze tegen de Joodse staat. Het gaat om schaamteloze misleidingen van deze zender.

Jordaanse onderzoekers noemen Holocaust de grootste leugen in moderne geschiedenis

In oktober 2019 werd een conferentie gehouden voor Jordaanse onderzoekers en journalisten onder het motto 'De Holocaust - [de grootste leugen in de moderne geschiedenis](#)'. De organisatoren van de conferentie in Jordanië beweerden dat er tussen de 600.000 en 800.000 slachtoffers werden gedood in de naziconcentratiekampen, waarvan slechts de helft Joods was, wat betekende dat er niet meer dan 400.000 Joden werden gedood in de Holocaust. Het [Middle East Media Research Institute](#) (MEMRI) publiceerde [deze video met Engelse ondertiteling](#), die enkele van de schokkende uitspraken van de conferentie onthult. Er was zelfs de absurde bewering, dat er geen bewijs is voor de Holocaust - geen botten, gecremeerde lichamen, gaskamers of andere fysieke aanwijzingen dat het ooit gebeurd is. Aan het einde van de conferentie zei een van de sprekers: 'De Joden liegen zo veel (over de Holocaust) dat ze hun eigen leugens zijn gaan geloven'.

Het is belangrijk om te begrijpen dat deze verachtelijke conferentie niet had kunnen plaatsvinden zonder de goedkeuring van de Joodse autoriteiten, die zelf de Holocaust in het openbaar ontkennen. Dit soort gebeurtenissen moedigt niet aan tot alleen verdere ontkenning van de Holocaust in de Arabische wereld, maar ook tot antisemitisme, dat in de Arabische straten en op veel andere plaatsen in de wereld toeneemt. Het duidelijke doel van deze conferentie is om Joden te demoniseren en de Staat Israël te delegitimiseren door het minimaliseren van

de omvang van de Holocaust, die ten onrechte wordt gezien als de belangrijkste rechtvaardiging voor het bestaan van de Joodse Staat. Met personen of landen die zo uitgaan van antisemitisme, is geen verzoening mogelijk.

Niet iedereen in de islamitische wereld ontkend de Shoah maar zijn er blij mee dat het heeft plaatsgevonden. Anis Mansour, destijds adviseur van de Egyptische president Anwar Sadat, schreef in 1973 in de krant "Al-Akhbar": „De wereld wordt zich bewust van het feit dat de crematoria in Polen de adequate straf voor de Joden was, omdat zij zich vergrepen hadden aan de waarden en geboden van de religie en het recht.” In de Franse krant "Le Monde" van 21 augustus in 1973 schreef hij: „De Joden zijn de vijanden van de mensheid. Zij kennen geen principes en respecteren geen enkele religie behalve die van henzelf. Zij hebben landen die hen in de loop der eeuwen gastvrij hebben geherbergd, verraden. Hitler was werkelijk een geniale man omdat hij de Joden van Europa uitmoordde wegens hun racisme. De geschiedenis bewijst de juistheid van Hitlers antisemitisch beleid. De wereld is zich gelukkig aan het realiseren dat Hitlers oplossing van het Joodse vraagstuk goed was en dat de Joden, die alle menselijke waarden, principes, godsdiensten en wetten verachten, de straf van vergassing en verbranding gewoon hebben verdiend”.

In Nederland is het bagatelliseren, ontkennen of goedpraten van de Shoah verboden. De Hoge Raad heeft in 1995 bepaald dat Shoah ontkenning valt onder het discriminatieverbod en dus strafbaar is volgens het Wetboek van Strafrecht 137 e.

Nederlandse Joden klaar om in veewagens afgevoerd te worden

Het duurde een lange tijd vooraleer het bewustzijn omtrent de Shoah zich ontwikkelde in West-Europa. Academics die dit onderwerp bestudeerden, constateerden [dat veel vreselijk mis is gelopen](#) in deze samenlevingen tijdens de eerste naoorlogse decennia. Dit manifesteerde zich op verschillende manieren. Een daarvan was dat vooraanstaande Europese politici het zelfbeeld promootten van heldhaftig verzet tegen de nazi's. Een andere was dat deze politici niet bereid waren om de Joodse overlevenden financieel te helpen. Zij schoven de verantwoordelijkheid voor

de vervolging en uitroeiing van de Joden zo veel mogelijk op de Duitsers. Dit betekende het negeren van de enorme hulp die de Duitsers ontvangen hadden van vele leden van de bezette landen in hun onteigeningen en deportaties van de Joden.”

Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog in 1945 bestond er de eerste naoorlogse decennia maar matige belangstelling voor de Shoah. De mensen hadden tot dan wel eens vaag gehoord van de concentratiekampen Bergen-Belsen en Buchenwald maar daar bleef het dan ook bij. De verschrikkingen van Auschwitz-Birkenau waren tot dan nog relatief weinig gekend bij het grote publiek. Tot eind jaren zeventig van de vorige eeuw was de Shoah eerder discussiestof voor historici en... negationisten (=feiten ontkenners).

Het internationaal opererende Amazon heeft begin maart 2017 bekend gemaakt te stoppen met de verkoop van boeken waarin de Shoah wordt ontkend en boeken met een antisemitische inhoud. Het gaat om Boektitels als 'The Myth of Extermination of de Jews and Holocaust: The Greatest Lie Ever Told' zijn online vrij verkrijgbaar.

Evenals boeken met antisemitische inhoud, waarin – als voorbeeld – Joden vergeleken worden met duivelaanbidders. Robert Rozett, de directeur van de bibliotheken van Yad Vashem, stuurde een brief naar Amazon-baas Jeff Bezos, waarin hij hem oproept om de verspreiding van haat te beteugelen. ‘Gezien het toenemende antisemitisme wereldroep verzoeken wij u dringend om boeken die de Shoah ontkennen, vervormen of bagatelliseren uit uw winkel te verwijderen. Het is de taak van Amazon en ook van internetproviders in het algemeen, op te treden om de verspreiding van haat te beteugelen.’ Amazon heeft daarop besloten de verkoop van deze boeken te stoppen.

De schandelijke ontkenning van de Shoah heeft vooral ten doel de huidige staat Israël en haar Joodse bevolking te schofferen en te demoniseren. Het gaat om diepgewortelde haat van verwrongen antisemitische breinen. Historische waarheden doen er niet meer toe en dat werkt aanstekelijk op andere warhoofden. Vaak uiten ze hun haat ook nog eens door hun steun te betuigen aan de landrovers in Ramallah. Uit hun hele manier van denken blijkt dat ze door de duisternis worden aangestuurd. Het is de geest van de grootste leugenaar aller tijden die hen drijft.

“Shoah ontkennen moet kunnen”

Shoah ontkennen moet kunnen. Dit zijn de woorden van de VVD-leider (Volkspartij voor Vrijheid en Democratie) Mark Rutte. Enkel als de ontkenning van de Shoah tot geweld zou leiden, zou het bestraft moeten worden. Indien iemand de Shoah ontkend, kan je met deze persoon een discussie aangaan en hem van zijn ongelijk overtuigen, aldus Rutte. De voormalige leider van het Centrum Informatie en Documentatie Israël Ronny Naftaniel zei niet te begrijpen wat Rutte bezielt en reageerde op diens uitspraken: *„Als je de doelbewuste ontkenning van de Shoah met woorden denkt te kunnen bestrijden, waarom doe je dat dan ook niet met lichte geweldplegingen, of met diefstal. Dit zou pas echt tolerant zijn. En hou dan ook op met dreigen Islamitische geestelijken het land uit te zetten, als ze onze democratie aanvallen. Het voortdurend gekwetst worden, is bovendien een pijnlijke ervaring voor de slachtoffers. Het is de vraag of deze geestelijke pijn minder ernstig is, dan bijvoorbeeld het krijgen van slaag of de gevolgen van diefstal. Voor Shoah-slachtoffers en hun familie is het in ieder geval afschuwelijk te horen dat de moord op hun familie een leugen is. Of dat het een verzinsel is met het doel geld te krijgen. In zijn, op zichzelf begrijpelijke, streven godsdienstkritiek ongelimiteerd mogelijk te maken, is Mark Rutte veel te ver doorgeschoten. Als hij op de televisie zegt dat vanwege de vrijheid van meningsuiting het roepen van ‘ Hamas, Hamas Joden aan het gas ’ bij demonstraties mogelijk moet zijn, staat hij een samenleving voor, die in ieder geval voor heel wat Nederlandse Joden onleefbaar wordt”* aldus Naftaniel. Tot nog toe werden Shoah ontkenners in Nederland vervolgt op grond van het haatzaaiende karakter van hun activiteiten.

Overall in Europa herinneren locaties en monumenten aan de Shoah. Meest bekend is het concentratie- en vernietigingskamp Auschwitz in Polen waar meer dan 1 miljoen Joden en leden van andere bevolkingsgroepen tijdens de Tweede Wereldoorlog vermoord werden door de nazi's. De Britse schrijver en medewerker van het Holocaust Educational Trust Martin Winstone bracht dit erfgoed van het kwaad in kaart in zijn boek "[De Holocaustmonumenten van Europa](#)". Het boek telt 19 hoofdstukken die elk een ander land behandelen (alleen het laatste hoofdstuk behelst meerdere landen), beginnend bij Frankrijk en eindigend bij Zweden.

Elk hoofdstuk start met een informatieve beschrijving van de vooroorlogse Joodse geschiedenis, het verloop van de Shoah en de hedendaagse Joodse gemeenschap in het betreffende land. Daarna passeren allerlei kampen, moordlocaties, musea, monumenten en overblijfselen van het vooroorlogse Joodse leven de revue. Verschillende steden met voorheen grote Joodse gemeenschappen, waaronder Amsterdam, Berlijn en Warschau, worden apart besproken. Ook wordt aandacht gegeven aan monumenten en locaties die herinneren aan de moord op Sinti en Roma, gehandicapten, verzetsmensen, homoseksuelen en krijgsgevangenen.

Ook wordt uitgelegd hoe er na de oorlog in de Europese landen omgegaan is met Shoah-erfgoed. Zo duurde het in de voormalige Oostbloklanden vaak tot na de val van de Sovjet-Unie voordat de Shoah op een waardige manier herdacht werd. Wanneer er al een monument te vinden was op een moordlocatie dan werd daarop zelden expliciet verwezen naar de Joden, maar slechts naar "slachtoffers van het fascisme". Niet zelden werden Joodse

architectuur en Joodse begraafplaatsen, die in het nazitijdperk beschadigd maar niet vernietigd waren, alsnog door communisten met de sloopkogel verwoest of met de bulldozer platgewalst.

De Katholieke priester Patrick Desbois denkt dat er meer dan 6 miljoen Joden zijn vermoord.

De Katholieke priester Patrick Desbois, die al sinds 2004 systematisch onderzoek doet naar de Holocaust (*Shoah*), zegt bewijs te hebben verzameld dat er naar alle waarschijnlijkheid veel meer dan de geschatte [6 miljoen Joodse slachtoffers](#) tijdens de Tweede Wereldoorlog door de Nazi's zijn vermoord. Zo ontdekte en documenteerde hij in Oost Europa 700 onontdekte massagraven, waar minstens 1,5 miljoen [Oekraïense Joden](#) zijn begraven die werden vermoord door de *Einsatzgruppen*, de Duitse mobiele moordeenheden. Desbois begon zijn onderzoek bijna 60 jaar na de Holocaust, omdat hij volgens eigen zeggen diep getroffen was door wat zijn grootvader in de oorlog had meegemaakt toen deze onder vreselijke omstandigheden was opgesloten in het concentratiekamp Rawa-Ruska in de voormalige Sovjet Unie. 'Hij zei altijd dat het buiten het kamp nóg erger was. Ik vroeg me dan af wat er dan nog erger kon zijn dan dát.'

In 2004 richtte Desbois de organisatie *Yahad-In Unum* op -wat 'samen' betekent in zowel het Hebreeuws als Latijns- met als doel het verzamelen van zoveel mogelijk forensisch bewijs van de Holocaust. Naar aanleiding van wat hij ontdekte publiceerde Desbois in november 2009 het boek [The Holocaust by Bullets](#) (De Holocaust door kogels). Daarin schrijft hij onder andere over een bezoek aan een Oost Europees dorp, waar 100 oude boeren hem meenamen naar een Joods massagraf, en hem vertelden dat de Duitsers deze Joden het land in hadden gestuurd om 'uit te rusten', maar daar doelbewust explosieven hadden verborgen om hen te vermoorden. Andere Joden werden door de Duitsers -die ondertussen naar 'live' accordeon muziek luisterden- verplicht het massagraf te graven, waarna ze met één kogel werden gefusilleerd. Degenen die niet meteen dood waren, werden levend bij de doden begraven. Volgens de inwoners van het dorpje had de aarde nog drie dagen lang bewogen, omdat overlevenden hadden geprobeerd zich uit de grond te worstelen. 'Het kostte me een tijdje om dat te verwerken,' aldus Desbois.

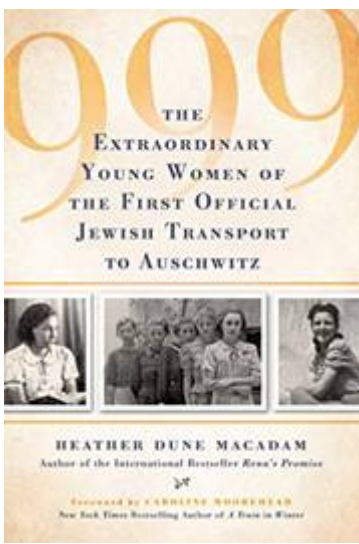
Desbois gaat bij zijn onderzoek uiterst nauwkeurig te werk. Zo gebruikt hij oude kaarten uit Duitse en Sovjet archieven, en wil hij dat de nog levende ooggetuigen precies aangeven waar de Duitsers precies stonden, welke straten ze afsloten, of ze honden bij zich hadden, etcetera. „*We maken er echt een ballistisch onderzoek van, omdat de Duitsers niet bang waren om bewijzen achter te laten.*” Hij noemt als voorbeeld een dorp waar hij op één enkele locatie 50 patronen vond, wat betekent dat de schutter bij het doodschieten van de Joden op dezelfde plek was blijven staan. Terwijl de Holocaust in het Westen, waar de Joden voor een groot deel door verbranding om het leven kwamen (na eerst verdoofd te zijn door het beruchte gas Zyklon B), zoveel mogelijk verborgen werd gehouden, werd de massamoord op de Joden in het Oosten publiekelijk uitgevoerd. „*Iedereen die een pistool had kon uitgenodigd worden om deel te nemen aan een moordeenheid*”, verklaarde Desbois, wiens primaire doel het tevens is om de ontdekte massagraven te beschermen tegen plunderingen.

Het eerste Jodentransport naar Auschwitz

In het boek “The Extraordinary Young Women of the First Official Jewish Transport to Auschwitz” vertelt de Amerikaanse schrijfster [Heather Macadam](#) het waargebeurde verhaal van 999 joodse meisjes, die tijdens de Tweede Wereldoorlog in Auschwitz tewerkgesteld werden. Macadam deed jarenlang nauwgezet onderzoek naar de meisjes van het eerste officiële Auschwitz-transport. Zij schrijft dat op 25 maart 1942 bijna duizend Joodse meisjes uit Poprad, Slowakije, het bevel kregen om op de trein te stappen met de smoes als zouden ze door de overheid elders tewerk worden gesteld. 999 Joodse meisjes melden zich keurig gekleed aan op het station, trots dat ze zich nuttig konden maken voor hun land. In plaats daarvan werden ze naar Auschwitz gestuurd om er slavenarbeid uit te voeren en uiteindelijk te sterven onder erbarmelijke omstandigheden. Minder dan honderd van hen overleefden de hel van Auschwitz.

Macadam doet in het boek ook uit de doeken waarom er op het eerste transport 999 meisjes zaten en geen 1.000. Ook het eerste Belgische Jodentransport naar Auschwitz omvatte 999 Joden. Slechts acht van hen zouden de kampen overleven. De leider van de SS, Reichsführer [Heinrich Himmler](#), was een fervente aanhanger van astrologie, zo stelt Macadam. De spirituele betekenis van 999 houdt gewoonlijk verband met het einde van een cyclus in je leven. Voor Himmler stond het symbool voor de *Endlösung*, het einde van het Jodendom in Europa. “*Dit was oorlog, en met de sterren aan zijn zijde, ging Himmler over tot de aanval – de aanval op jonge, Joodse vrouwen*”, schrijft ze. Heather Macadam ontving hiervoor een Yad Vashem-onderscheiding.

Helpt van de Israëli's vreest een volgende Shoah.

Ter gelegenheid van [Yom Hashoah](#), de Israëlische herdenkingsdag van de Shoah, waarschuwde de Israëlische premier [Benjamin Netanyahu](#) de Westerse landen, om niet opnieuw een verschrikkelijke fout te maken. Hij verweet de internationale gemeenschap, dat deze de ogen sluit voor de agressieve politiek van Iran, zoals ooit de wereld de ogen sloot voor nazi-Duitsland. 'Het Westen maakte een fatale fout voor de Tweede Wereldoorlog, en we zijn ervan overtuigd dat het Westen dezelfde fout herhaalt,' zei Netanyahu. Hij somde in zijn toespraak de gevaren in het Midden-Oosten op, ook de intentie van Iran om Israël van de kaart te vegen. De Israëlische website NRG publiceerde een enquête, waaruit bleek dat bijna de helft van de Israëli's een nieuwe Shoah vreest en dat de wereld in hun ogen niets heeft geleerd van de uitroeiing van zes miljoen Joden. 'Net zoals het Westen de Shoah in Europa aan zich voorbij heeft laten gaan, mist het nu het gevaar van de radicale islam, welke de vernietiging van Israël predikt,' meent de 91-jarige overlevende van de Shoah, Mordechai Kestner. 'Het is onze taak, zolang we leven, de wereld eraan te herinneren dat de

nazi's een derde van de Joodse bevolking wereldwijd hebben vermoord.' Ruim 80% van alle Joodse Israëli's gelooft dat de Shoah op den duur haar betekenis zal verliezen.

Klik [hier](#) voor de nog nooit vertelde verhalen uit de getto's die niet mogen worden vergeten.

Amerikaans rapport uit 1946: 'Polen vervolgden Joden net zo hard als de Duitsers' Overgenomen van <https://brabosh.com/2018/03/02/pgpct-gs5-2/>

[Een rapport](#) van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 mei 1946 vond "bewijs dat Polen de Joden net zo hevig vervolgden als de Duitsers" tijdens de nazi-bezetting door de Tweede Wereldoorlog in Polen. Het vrijgegeven rapport werd door het Simon Wiesenthal Center verspreid, dezelfde dag dat een [Poolse wet werd aangenomen die het een misdaad maakte](#) om de Poolse natie van nazi-gruweldaden te beschuldigen. De Poolse wetgeving roept op tot gevangenisstraffen van maximaal drie jaar voor het toewijzen van de misdaden van de nazi's aan de Poolse staat of natie. Het wetsvoorstel zou ook boetes of een maximale gevangenisstraf van drie jaar bepalen voor iedereen die naar Duitse nazi-vernietigingskampen verwijst als Pools. De wetgeving heeft tot een bitter conflict geleid met Israël, dat zegt dat het de vrijheid van meningsuiting over de Shoah zal belemmeren. Joodse groepen, overlevenden van de Shoah en Israëlische functionarissen vrezen dat het haar ware doel is om het onderzoek naar Polen die Joden hebben gedood tijdens de Tweede Wereldoorlog te onderdrukken. De wet en de daaropvolgende weerslag ervan hebben een [golf van antisemitisme](#) in Polen losgemaakt.

Het door Simon Wiesenthal Center verspreide rapport belicht Pools antisemitisme en Jodenvervolging in de onmiddellijke nasleep van de Shoah, en traceert het terug naar een lange geschiedenis van Poolse anti-Joodse wetgeving vóór de Tweede Wereldoorlog en anti-Joodse activiteiten door Polen tijdens de Shoah. Het document uit 1946 "analyseert het beleid van de Poolse regering, de huidige antisemitische manifestaties en de mogelijkheden voor het overleven van de Joden in Polen" in de onmiddellijke nasleep van de Shoah. Het rapport ontdekte dat "inheemse Polen" de activiteiten van de Duitsers tijdens de Tweede Wereldoorlog aanmoedigden.

Zie ook: "[The Mass Extermination Of Jews In German Occupied Poland](#)" Het gaat over de vervolging en het daarbij gebruikte geweld tegen de Joodse bevolking, die er op is gericht om de uitroeiing van de Joden te bewerkstelligen, in de door Duitsland bezette Poolse gebieden.

"Religieus en economisch in zijn oorsprong, werd Pools antisemitisme gepredikt door politieke partijen en kerkhoofden en beoefend door hoge en lage ambtenaren", aldus het rapport. Tegen 1939, aan de vooravond van de nazi-bezetting van Polen, "was het een van de onderscheidende factoren van het politieke, sociale en economische leven van het land." "Omdat het antisemitisme al zo diep geworteld was in het Poolse denken, is het niet helemaal verrassend dat het zich nog steeds manifesteert in het naoorlogse Polen. Na de Eerste Wereldoorlog werd Polen een onafhankelijke natie dat een "discriminerend beleid voerde ten aanzien van zijn Joodse burgers", inclusief een verbod op ritueel slachten, beperking van het aantal Joodse universiteitsstudenten en discriminerende belastingheffing. "Toen Hitler aan de macht kwam ... werden antisemitische elementen in het Poolse politieke leven agressiever," en "tegen het midden van 1936 gaf de regering zelf ... goedkeuring aan de economische boycot van de Joden." Als gevolg van deze wetgeving leefden tegen 1939 de meeste Joden in Polen als "tweederangsburgers" ondanks een symbolische vertegenwoordiging in het parlement.

Een Poolse politieagent in 1941 vergezeld van twee Duitse soldaten controleert burgers. Ca. 35.000 agenten van de Poolse politie, ook 'Blauwe Politie' genoemd vanwege hun blauwe uniform, collaboreerden met de nazi's en controleerden tijdens WOII het Generaal-gouvernement. [[beeldbron](#): Wiki]

“Tegen medio 1944 werd wijdverspreid antisemitisme gerapporteerd in Lublin en andere delen van Polen, die op dit moment aan de vertrekkende Duitsers kunnen worden toegeschreven. In april 1945 waren meer rapporten actueel en een dozijn Poolse steden werden

genoemd als plaatsen waar Joden waren gedood, naar verluidt door leden van de Poolse Home Guard (*Armia Krajowa*), de strijdkrachten gevormd door en loyaal aan de regering-in-ballingschap. Deze sporadische gevallen culmineerden uiteindelijk in twee vrij grootschalige antisemitische incidenten: in Rzeszów op 11 juni en in [Krakau op 11 augustus](#) 1945.” Volgens officiële cijfers hadden “fascistische gangsters” sinds de bevrijding 352 Joden in Polen gedood.

De Einsatzgruppen (foto) vermoordden alleen al in de Oekraïne zo'n 1,5 miljoen Joden.

Goudzoekers ontheiligen Joods massagraf in Oekraïne

Een massagraf van slachtoffers van de Shoah in de [Oekraïne](#) werd in 2019 twee keer ontviid. De ontheiliging in de moordkuil van Rafalivka, een stad in de noordelijke Rivne regio van de Oekraïne, is mogelijk het werk geweest van grafdelvers op zoek naar goud te midden van de overblijfselen van 2500 Joden die door de nazi's en collaborateurs hier in

1942 werden vermoord. De politie heeft geen verdachten in hechtenis kunnen nemen in verband met het incident. Tussen 1918 en 1939 telde het West-Oekraïense Rafalivka (toen nog Rafałówka in Polen) [ongeveer 600 Joden](#), die een derde van de bevolking van de stad vormden, [volgens het Yad Vashem](#) Holocaustmuseum in Israël. Na de bezetting van de stad in wat nu Oekraïne is, verzamelden in 1941 de nazi's de Joden uit Olizarka, Zoludzk en naburige dorpen en dreven hen samen in het Getto van Rafalivka dat werd opgericht op 1 mei 1942, waardoor de bevolking groeide naar ongeveer 2.500.

Op 29 augustus 1942 werd het Getto van Rafalivka door de nazi's opgedoekt en werden ca. 2250 Joden gedwongen om naar een bos in Suchowola te marcheren waar ze hun eigen massagraf moesten graven en aan de rand van de put werden gesommeerd om vervolgens te worden geëxecuteerd en in de put geschopt in wat door historici tegenwoordig [La Shoah par Balles](#) (*De Shoah met kogels*) wordt genoemd. Zowat dertig van Rafalivka's Joden hebben het overleefd. Enkele tientallen van hen konden ontsnappen en overleven

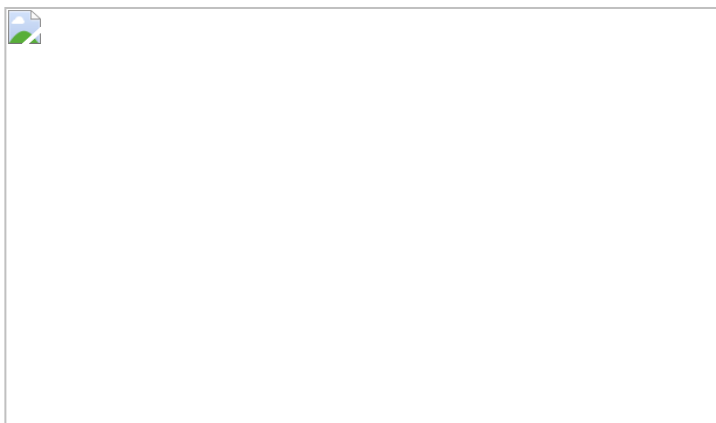
dankzij de hulp van lokale en Poolse boeren die hen voor de nazi's verborgen in hun huizen en schuren. Een deel van de overlevenden trad toe tot verzetsgroepen en voerde strafexpedities tegen de nazi's en collaborators in Rafalivka.

Met regelmaat duiken er nieuwe gruwelverhalen op over massamoorden op Joden in onder meer de Oekraïne.

Een van die verhalen is afkomstig van [Hermann Friedrich Gräbe](#), een zeer bekwame ingenieur, geboren in 1900 in Gräfrath, een klein stadje in het Rijnland in Duitsland. Gräbe werd lid van de nazi-partij in 1931. Ongeveer een jaar nadat Hitler aan de macht was gekomen – bekritiseerde hij tijdens een partijvergadering openlijk de nazi-campagne tegen Joodse bedrijven. Hij werd hierna door de Gestapo opgepakt en enkele maanden gevangen gezet in Essen. Gelukkig voor hem werd hij zonder proces vrijgelaten maar hij en zijn gezin kregen

doodsbedreigingen. Vanaf 1941 werkte hij als regiodirecteur van een bouwbedrijf in Solingen in het door Duitsland bezette Oekraïne. Hij voerde “oorlogsmisaties” uit in Volhynia en leidde het onderhoud en de aanleg van spoorwegen voor de Reichsbahn.

Op 6 november 1941 was hij [in Rivne](#) (Rovno) – en later in Dubno – getuige van de gruweldaden van de Duitsers en hun Oekraïense collaborateurs tegen de Joodse bevolking. Bij een van deze incidenten, op 5 oktober 1942, was hij aanwezig op de massamoordsite op het vliegveld bij Dubno waar 5000 joodse mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden met vrachtwagens waren aangevoerd. Zij moesten zich uitkleden in opdracht van een SS-man die een zweep droeg. Mensen kusten elkaar. Een oude vrouw met sneeuw wit haar hield een eenjarig kind in haar armen terwijl ze zong. De ouders van het kind keken toe met tranen in hun ogen. Vervolgens was Gräbe getuige van de massaslachting. Hij zag dat zij naakt opgesteld stonden voor eerder gegraven putten. Ze hadden het koud en werden neergemaaid door SS-vuurpelotons en hun gewillige Oekraïense beulen. Verdere details staan in [dit artikel](#).

Gräbe was dermate in shock dat hij nadien besloot om te doen wat hij kon om zoveel mogelijk Joodse levens te redden. Als anti-nazi slaagde hij er in duizenden joden van valse documenten te voorzien en hen op zijn bouwplaatsen te laten werken. “*Je kunt niet zoveel bloed voor je zien stromen en niet van streek zijn*“, zei hij later. “*Ik moest iets doen. Ik moest zoveel mogelijk mensen beschermen.*” In de chaos van de laatste maanden van de oorlog wist hij zijn aantekeningen over moordacties naar het Westen te krijgen. Dat had tot gevolg dat hij in het naoorlogse Duitsland geen werk meer kon vinden.

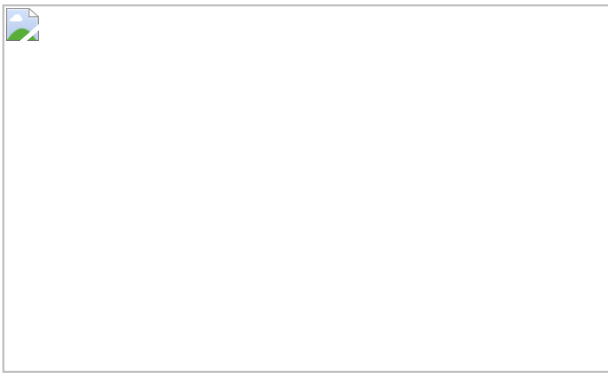
Niemand wilde zaken doen met de ‘verrader van het vaderland’. Gräbe was in 1946 getuige in Neurenberg tijdens de processen tegen oorlogsmisdadigers. In 1948 emigreerde hij met zijn vrouw en zoon naar Californië. In 1953 kreeg hij de Amerikaanse nationaliteit. In 1965 werd hij in Israël geëerd als een “Rechtvaardige onder de Volkeren” bij het Yad Vashem-monument. Nadien werd hij het onderwerp van gewelddadige laster in Duitsland. Georg Marschall, een van de nazi-misdadigers die in Neurenberg wegens Gräbe’s verklaringen was veroordeeld, kreeg in 1966 een herziening van zijn proces. Zijn advocaat trok de geloofwaardigheid van Gräbe als getuige in twijfel en kreeg te horen dat hij van het afleggen van valse verklaringen zou worden beschuldigd. Gräbe is op 17 april 1986 overleden in San Francisco.

Vóór de Shoah telde de Joodse wereldbevolking meer dan 16 miljoen mensen, vandaag worden over de hele wereld meer dan 14 miljoen Joden geteld, nog steeds twee miljoen Joden minder dan 70 jaar geleden. In Israël wonen nog 189.000 overlevenden van de Shoah. Van hen leven er 45.000 onder de armoedegrens, en elke maand sterven ongeveer 1200 van hen. Onder invloed van op valse en verdraaide feiten berustende Islamofascistische en anti-Zionistische propaganda wordt de Holocaust, door historici algemeen beschouwd als één van de best gedocumenteerde gebeurtenissen uit de geschiedenis, vanwege anti-Israël sentimenten met name in de Arabische wereld maar ook in Europa steeds vaker in twijfel getrokken of zelfs ontkent.

Waalse & Vlaamse soldaten namen deel aan het bloedbad van 6000 Joodse vrouwen tijdens WOII

Volgens een reportage op de website van de Franstalige televisie RTBF blijkt dat Waalse en Vlaamse soldaten hebben deelgenomen aan de moord op [6000 Joodse vrouwen](#) uit het Stuthof kamp in Polen. Tot nog toe klonk het verhullend dat Vlaamse en Waalse collaborateurs enkel “tegen de Bolsjewisten gingen strijden” en niets anders. Dat ze tevens deelnamen aan oorlogsmisdaden werd zorgvuldig weggelaten uit de naoorlogse verslagen. De gebeurtenis vond plaats in januari 1945 -een hele koude winter, het was min twintig, min dertig graden op dat ogenblik. Ze moesten vanuit hun kampen marcheren, in de richting van Königsberg, een weg van zowat honderd kilometer naar de kust toe. Ze waren slechts gekleed in hun dunne kampkleding, sommigen hadden een deken of kartonnen schoenen, zegt historicus Frank Seberechts een historicus van CEGESOMA, het Belgische expertise centrum voor de geschiedenis van de 20ste eeuw conflicten. Langs de weg, sterven de Joodse vrouwen één voor één van de honger, de ijzige koude en ontbering, vooraleer ze hun bestemming bereiken. Ze vervolgen hun weg verder naar het dorp Palmnicken. Dat is waar het bloedbad zou plaatsvinden.

Hun laatste reis richting Königsberg, een weg van zowat honderd kilometer naar de kust toe.

De resterende 2000 of 3000 Joodse vrouwen werden langs de kustlijn verder in de richting van het haventje gedreven. Daar werden ze de ijsskoude zee ingedreven terwijl er op hen werd geschoten en met granaten naar hen gegoooid. Van de 6000 mensen hebben maar enkele tientallen heel die tocht overleefd. De veronderstelling dat de Waalse militairen een misdaad tegen de menselijkheid hebben begaan, wordt ondersteund door een verslag van 1600 pagina's, geschreven door een Duitse rechter in de jaren 1960. Er waren ongeveer twintig Duitse officieren maar ook 120 en 150 buitenlandse bewakers die uit westerse landen kwamen. Overlevenden

van het bloedbad getuigden dat diegenen die schoten Duits, Russisch en Litouws spraken, maar ook Frans en Vlaams.

Nederlandse Spoorwegen gaan na [75 jaar eindelijk de slachtoffers van de Holocaust compenseren](#)

Joden, Roma en Sinti die tijdens de Tweede Wereldoorlog op bevel van de Duitse bezetter door de Nederlandse Spoorwegen (NS) per spoor naar Westerbork, Vught of Amersfoort of naar andere locaties in Nederland zijn vervoerd, met het oogmerk om naar concentratie- of vernietigingskampen te worden vervoerd – met het doel hen als bevolkingsgroep uit te roeien – komen in aanmerking voor een individuele, financiële tegemoetkoming. Bij hun overlijden geldt dit ook voor direct nabestaanden. Daarmee neemt NS het advies van de Commissie Individuele Tegemoetkoming Slachtoffers WO II Transporten NS over. Naar schatting komen enkele duizenden personen voor de tegemoetkoming in aanmerking, waaronder naar schatting 500 overlevenden. NS reserveert hiervoor de komende jaren enkele tientallen miljoenen euro's. De commissie heeft woensdag haar advies gepresenteerd.

Op 21 juni 1940 tekenden de Nederlandse Spoorwegen een loyaliteitsverklaring, dat hield simpelweg in dat ze alles zouden doen wat de Duitsers vroegen. Als 'tegenprestatie' mocht de NS blijven doen wat ze deden en kon het voltallige bestuur aanblijven. Op woensdag [15 juli 1942](#) vertrok het eerste Nederlandse Jodentransport vanuit Westerbork met 1137 Joden, waaronder een aantal weeskinderen, naar Auschwitz-Birkenau. Er zouden nog 92 transporten volgen. Ook 245 Sinti werden van hieruit naar concentratie- en vernietigingskampen gedeporteerd. Bijna iedere week vertrok een trein naar het oosten. Slechts circa 5.000 Joodse gedeporteerden overleefden de oorlog.

Treinen naar Auschwitz vertrokken meestal in de nacht, het was ook een gruwel die het daglicht niet kon verdragen. Toch vroegen de bestuurders zich nimmer af wat er met al die mensen gebeurden, later ontkenden zij zelfs er ook maar ooit iets van te hebben geweten. De Nederlandse Spoorwegen verdienden veel geld aan transporten. Er werden duizenden wagons ingezet waar mensen als vee in werden geduwd, de NS heeft hier nooit tegen geprotesteerd. In twee jaar tijd vervoerden de NS 100.000 Joden naar het oosten van het land, de meesten naar kamp Westerbork, het doorvoerkamp van waaruit geïnterneerden naar Duitse concentratiekampen werden gebracht. Slechts een handjevol van hen kwam terug. Eind 1942 was het al lang bekend dat er zich vreselijke dingen afspeelden in de kampen.

De NS lag er niet wakker van, sterker nog, zij legden een vertakking aan van het reguliere spoor naar het doorvoerkamp, want met Westerbork was er daarvoor nimmer een treinverbinding. Omdat de Duitsers betaalden per passagier was het voor de NS lucratief om op eigen kosten (!) een extra lijntje aan te leggen. Bijna honderd treinen zette de NS in en stuurden de Duitsers na iedere rit een factuur. Die werd netjes betaald. Het geld kwam echter niet van de Duitsers, maar van de Joden zelf, zij moesten voor hun eigen enkele treinreis naar de dood betalen. Hoewel er zoveel leed is aangericht, de NS heeft zich altijd op het standpunt gesteld dat er al een vergoeding was betaald, immers, de NS was een overheidsbedrijf en de overheid heeft een vergoeding betaald aan de Joden ter compensatie van het door de vervolgingen veroorzaakte leed.

Duitsland opent archief over slachtoffers Shoah

De International Tracing Service (ITS) in Duitsland heeft in 2019 meer dan [13 miljoen documenten](#) uit de nazi-concentratiekampen geüpload, inclusief gevangennekaarten en overlijdensberichten, om Holocaustonderzoekers en anderen te helpen het lot van slachtoffers te onderzoeken. De archieven in Bad Arolsen zijn 's werelds meest uitgebreide archief over nationaal-socialistische vervolging. De documenten bevatten informatie over slachtoffers van de Holocaust- en concentratiekampgevangenen, over buitenlandse dwangarbeiders en over de overlevenden die probeerden hun leven opnieuw op te bouwen als ontheemden. Met hulp van het Israëliëse

Yad Vashem zijn documenten met informatie over meer dan 2,2 miljoen mensen online beschikbaar. Er wordt nog steeds gewerkt aan het verbeteren van de zoekbaarheid. De namen van bijna anderhalf miljoen slachtoffers zijn tot op heden onbekend.

Gary Mokotoff, een Joodse genealoog uit New Jersey, neemt een kijkje bij de naamregisters van de International Tracing Service in Bad Arolsen, op 8 mei 2008 [[beeldbron](#): AP/Michael Probst]

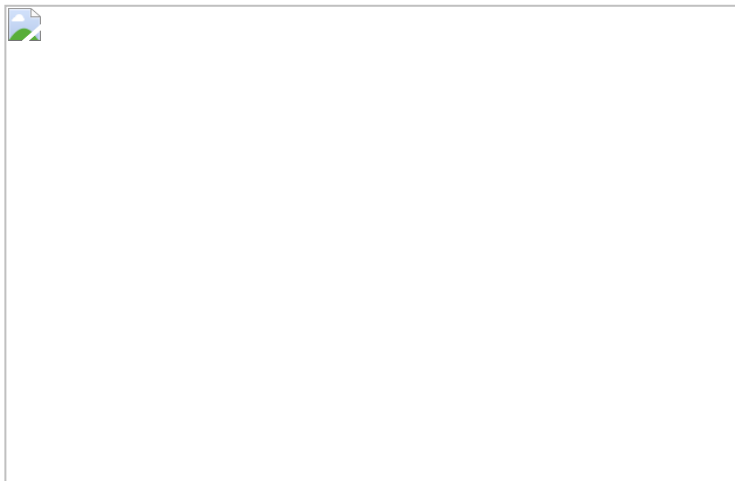
In Friesland heeft een strafkamp voor Joden gestaan

Dat er in Friesland in [1942 een strafkamp voor Joden heeft gestaan](#), weten veel mensen niet. Een glasmonument aan de Nijksweg bij Blesdijke, bij de grens van Friesland met Overijssel, is vooralsnog het enige bewijs van wat zich hier heeft afgespeeld. Een

zandpad voert de nieuwsgierige bezoeker na een paar honderd meter naar een bosje waar een paar fundamente van het kamp nog zichtbaar zijn. Werkkampen voor Joden in Nederland bleken het begin te zijn van een fuik. “De kampen waren het voorportaal van kamp Westerbork en uiteindelijk van deportatie naar vernietigingskampen Auschwitz en Sobibor.” Aan hun verblijf in It Petgat kwam in de nacht van 2 op 3 oktober 1942 plotseling een eind. De Duitsers besloten toen om alle werkkampen voor Joden te ontruimen. “Onder het mom van gezinshereniging werden ze naar Westerbork verplaatst”. Dankzij subsidies van de gemeente Weststellingwerf, het Bank Bercoop-fonds en de provincie Fryslân kon de stichting It Petgat de grond van het voormalige strafkamp kopen. Er zijn plannen voor de aanleg van wandelpaden, informatiepanelen en uiteindelijk een klein museum.

Ook Letland en Litouwen waren medeplichtig aan de massamoord op hun Joodse burgers tijdens de Holocaust.

“Vandaag kan ik bevestigen dat onze doelstelling, de oplossing van het Joodse probleem in Litouwen door Einsatzkommando 3. In Litouwen zijn geen Joden meer, behalve Joodse dwangarbeiders en hun familie.” (SS-Standartenführer [Karl Jäger](#) vanuit Vilnius op 1 december 1941)

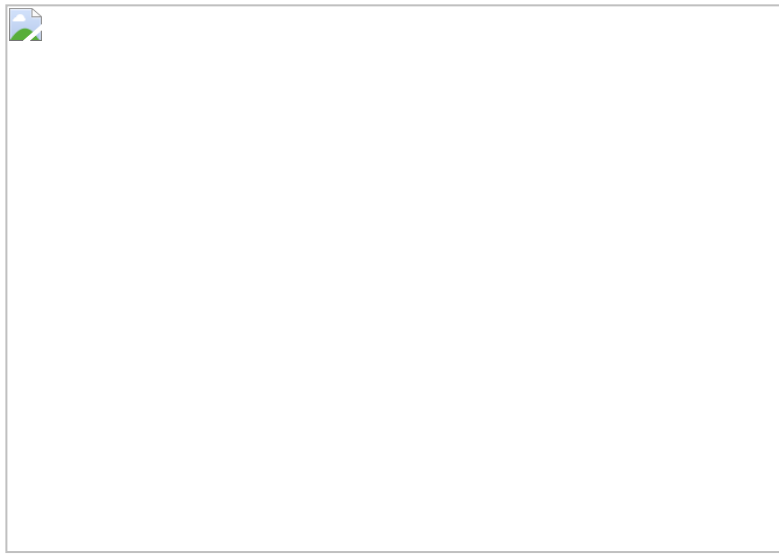

1941. Letse Joodse vrouwen en kinderen worden bijeen gedreven door Letse gewapende collaborateurs om even later door hen te worden doodgeschoten

De beide Baltische republieken Letland en Litouwen waren medeplichtig aan de massamoord op hun Joodse burgers tijdens de Holocaust. [Baltic Truth](#), een onthullende en verontrustende documentaire van Eugene Levin en Andrejs Hramcovs, onderzoekt deze donkere dimensie van hun geschiedenis. Gehost en verteld door de Israëliische cantor en zanger Dudu Fisher, is het overgenomen door Menemsha Films. Fisher, wiens

voorouders Letse joden waren, neemt kijkers mee op een rondleiding langs moordplaatsen in beide landen, waar Holocaustoverlevenden en getuigen worden geïnterviewd.

In bijna alle gevallen waren de daders van deze misdaden Letse en Litouwse fascistische nazis in plaats van Duitse bezetters, zoals hij terecht opmerkt. Maar vandaag worden deze moordenaars geprezen als nationalistische helden vanwege hun tol bij het weerstaan van het communisme tijdens de Sovjetbezetting van 1940 en de naoorlogse periode, toen Letland en Litouwen werden geannexeerd en opgenomen in de Sovjet-Unie. Met de implosie van de Sovjet-Unie hebben beide naties de onafhankelijkheid uitgeroepen en zich aangesloten bij het Westen, dat hun medeplichtigheid aan de Holocaust bagatelliseert of negeert. Critici die dit gevoelige onderwerp ter sprake brengen, worden snel beantwoord met de standaard en afgezaagde weerlegging dat Rusland hun soevereiniteit probeert te ondermijnen. De overgrote meerderheid van de Letse en Litouwse joden werd vermoord in de zomer en herfst van 1941, na de Duitse invasie van de Sovjet-Unie. Fisher leidt ons door dit gruwelijke proces terwijl hij van de ene plaats naar de andere reist.

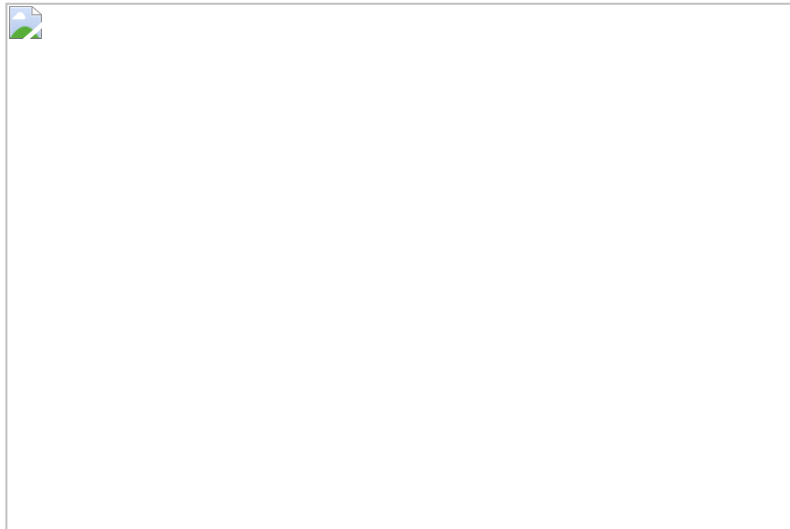

15-17 december 1941, Joodse vrouwen voor hun executie in Skede, Letland [[beeldbron](#): Yad Vashem]

Hij begint in Riga, de hoofdstad van Letland, waar 100.000 Joden, waaronder 30.000 Duitse en Oostenrijkse Joden, in een getto werden gedreven. In het nabijgelegen [Rumbula-bos](#) werden ze tijdens massa-executies doodgeschoten. Herberts Cukurs, een Letse nationale held die bekend zou staan als de Slager van Riga, nam deel aan deze gruweldaden. Hij werd midden jaren zestig vermoord door de Mossad in Montevideo. Voldemars Veiss, een hooggeplaatste Letse politieagent, heeft Joden

opgepakt in Riga. Hij ligt begraven op een begraafplaats in Riga, gereserveerd voor Letse helden. In de stad Akniste werden op 18 juli 1941 in een pogrom 175 Joden afgeslacht. De moordenaars waren Letten, van wie sommigen de slachtoffers als burens kenden. Een van de daders, Vilis Tunkelis, wordt beschouwd als een anticommunistische held en ligt begraven op een plaatselijke begraafplaats.

Zeventigduizend Litouwse Joden uit Vilnius (Vilna) werden door Litouwers geëxecuteerd in het Ponary-woud. Jonas Noreika, een Litouwer die in augustus 1941 betrokken was bij een pogrom in de stad Siauliai, werd door zijn kleindochter Silvia Foti als crimineel ontmaskerd in een bestseller. De Joden van Kaunas (Kovno) werden vermoord in het Negende Fort, een faciliteit gebouwd door het tsaristische Rusland om de stad te beschermen tegen Duitse invallen. Zoals Fisher opmerkt, werd de Litouwse auteur Ruta Vanagaite het land uitgejaagd nadat haar boek over de Holocaust was gepubliceerd. In deze periode werden tienduizend Joden in Ukmerge vermoord, maar tegenwoordig brengt een monument in deze stad een eerbetoon aan Juozas Krikstaponis, een van de voormalige bewoners. Hij vermoordde een familielid van Shimon Peres, de voormalige premier en president van Israël, en nam deel aan de moord op Joden in Wit-Rusland.

De driedaagse actie van 15-17 december 1941, waarbij bijna de helft van de joodse gemeenschap van Liepaja om het leven kwam, vond plaats in de duinen aan het Oostzeestrand bij Skede, ten noorden van Liepaja.

Efraim Zuroff, het hoofd van het Simon Wiesenthal Centrum in Jeruzalem, betreurt dat Letten de neiging hebben zich te concentreren op medeburgers die hebben geleden onder het communisme terwijl ze de Joodse slachtoffers van de Holocaust negeren. Zijn kritiek wordt gecompenseerd door Fisher, die beweert dat Litouwers en Letten die tegen de vervolging

en uitroeiing van Joden waren, hen niet konden helpen. Desalniettemin kwamen 873 Litouwers en 423 Letten hen te hulp en werden ze geëerd door [Yad Vashem](#), het Holocaustmonument in Jeruzalem, als Rechtvaardige heidenen.

Trailer: [Baltic Truth](#)

Duitse en Spaanse neonazi's herdenken nazi Rudolf Hess op de verjaardag van zijn dood met posters, spandoeken, liederen en marsen.

Op [17 augustus 2022](#) op de verjaardag van de dood van Rudolf Hess, kwamen duizenden Duitse neonazi's in heel Duitsland bijeen om hem te eren. Rudolf Hess was een [Duitse nazi politicus](#) en de plaatsvervanger van Adolf Hitler. In 1941 vloog hij naar Schotland om vrede te sluiten met het Verenigd Koninkrijk, maar werd gevangen genomen en in de Tower of London opgesloten, en kwam niet meer vrij. Tijdens zijn gevangenschap ondernam Hess twee zelfmoordpogingen: op 16 juni 1941 sprong hij van de trap op de stenen vloer en brak

daarbij zijn dijbeen en op 4 februari 1945 sneed hij zichzelf met een broodmes, maar dat leverde niet meer dan twee hechtingen op. Tot de processen van Neurenberg werd Hess door de Britten gevangen gehouden. **Rudolf Hess**

[Hess](#) werd in 1946 tijdens de processen van Neurenberg schuldig bevonden aan misdaden tegen de menselijkheid en samenzwering met andere Duitse leiders. Hij werd veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf, die hij doorbracht in de Spandau-gevangenis in Berlijn. Op 17 augustus 1987 werd Hess dood aangetroffen, hangend aan een elektriciteitskabel in een tuinhuisje binnen de gevangenis. Op dat moment beheerden de Britten de gevangenis. De officiële lezing was zelfmoord door ophanging. Vanuit diverse hoeken wordt wel gezegd dat hij door de Britse Secret Intelligence Service zou zijn vermoord. De fysieke conditie van Hess, 93 jaar oud, zou te slecht zijn geweest voor ophanging op eigen kracht. Erg waarschijnlijk is dit niet omdat de Britten geen motief hadden van Hess een martelaar te maken.

Een paar dagen na zijn dood hielden neonazi's demonstraties voor de gevangenis, deels uitgelokt door speculatie dat Hess was vermoord. De gevangenis zelf werd dezelfde maand afgebroken. Na zijn dood werd Hess begraven in de Beierse stad Wunsiedel, die van 1988 tot 2011, toen zijn graf werd geruimd bij het verstrijken van de huurovereenkomst, een bedevaartsoord was voor neonazi's in Duitsland en uit heel Europa. Na Adolf Hitler is Hess de meest verheerlijkte martelaar en het belangrijkste symbool voor het nationaalsocialisme, en hij wordt soms de *'dappere en heldhaftige martelaar van de vrede'* genoemd, verwijzend naar zijn geheime missie om in mei 1941 naar Groot-Brittannië te reizen om over vrede te onderhandelen.

De eerste grote mars ter herdenking van Hess werd in 1988 gehouden door een groep neonazi's. In de daaropvolgende jaren werden de marsen een vast onderdeel van de neonazistische scene. Een publieke verontwaardiging tegen de mars leidde tot tegenprotesten in Wunsiedel en een grondwettelijk verbod op Hess-herdenkingsbijeenkomsten in het begin van de jaren negentig, wat leidde tot kleinere bijeenkomsten in heel Duitsland. Het verbod werd tussen 2001 en 2004 opgeheven na een beroep en vervolgens opnieuw ingevoerd nadat het Duitse parlement het *"recht van vergadering"* in 2005 had aangescherpt, omdat dergelijke vergaderingen als "haatdragende taal" werden beschouwd en daarom strafbaar waren.

Vanwege de moeilijkheden bij het afkondigen en registreren van openbare marsen ter ere van Hess, omzeilen neonazi-organisatoren het verbod door voornamelijk verspreide bijeenkomsten in heel Duitsland te houden en af en toe grotere marsen onder het voorwendsel van andere gelegenheden. Zo organiseert een vooraanstaande groep meerdere keren per jaar marsen door Wunsiedel, dat door neonazi's de 'Martelaarstad' wordt genoemd, onder het voorwendsel van 'Heldenherdenking'. Bij dergelijke marsen zijn spandoeken te zien met de boodschap *"Moord heeft geen verjaringstermijn"* - een verwijzing naar de vermeende moord op Hess. Berichten op sociale media verspreiden foto's en video's van herdenkingsmarsen en spandoeken. Op Telegram plaatste een politicus van een Duitse neonazistische politieke partij op 13 augustus foto's van een groep activisten die met Reichsvlaggen door de stad Mainz marcheerden.

Dit soort marsen laten zien dat het nazisme nog steeds volop leeft en niet alleen in Duitsland. Hitlers boek *Mein Kampf* is populair in het Midden-Oosten en ook de [Turken houden nog altijd heel veel van Adolf Hitler](#). In Nederland verspreidde de Amsterdamse moskee El Tawheed via internet een Arabische versie van *Mein Kampf*. En laten we niet vergeten dat Klaus Schwab oprichter en directeur van het [World Economic Forum](#), uit een [nazinest van oorlogsprofiteurs](#) afkomstig is. Ook Walter Hallstein, voorzitter van de eerste Commissie van de Europese Economische Gemeenschap was een [vooraanstaande Nazi jurist](#). In 1939 gaf Hallstein een lezing over de geplande verovering van Europa, de juridische structuur van het Groot-Duitsland en de afschaffing van de democratie.

Uit vrijgegeven documenten van het Amerikaans congres en het Internationaal Militair Tribunaal van de Nurnberger processen blijkt dat de Brusselse EU de derde poging is tot het installeren van een [wereldwijde fascistische dictatuur](#). De nazi's zijn na het eind van de Tweede Wereldoorlog niet verdwenen, maar zij hebben zich aangepast en hun ideologie in een andere verpakking gestopt, een andere naam gebruikt maar met dezelfde inhoud. De echte fascistten bevinden zich op de hoogste plaatsen in de politiek, de economie, de industrie en de financiële wereld...De prominente nazi's en fascistten uit de jaren 1930 en 1940 werden prominente politieke leiders van Europese landen en van de Europese Unie zelf. Nazi Kurt Georg Kiesinger werd in 1966 de

kanselier van Duitsland. De nazi's van vandaag zijn meesters in het misleiden. Ze zeggen van zichzelf dat zij "antifascisten" zijn, "democraten", "vredesengelen", verdedigers van mensenrechten, door anderen "gutmenschen" genoemd, maar in wezen zijn ze niet anders dan dezelfde nazi's en oorlogsmisdadigers van vroeger.

Terug naar: [Inhoud](#)